

*Ik doe alles voor de
liefde*

*Ik doe alles voor de
liefde*

Marijke Maes

Uitgeverij: Brave New Books

Foto omslag: Pixabay

ISBN-nummer: 9789465382302

Copyright: © Marijke Maes

Website: www.marijkemaes.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of kenbaar gemaakt zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Een nieuwe uitdaging voor Lily

‘Het komt goed, papa, ik red me wel’, zei Lily toen ze haar vader stevig omhelsde.

‘Beloof je me dat je elke dag zal bellen?’, vroeg haar vader, die haar bezorgd aankeek.

‘Natuurlijk’, zei Lily, ‘ik wil toch niet dat je ongerust bent.’

Ze schonk haar vader een warme glimlach en liep daarna naar de taxi waar de chauffeur haar zat op te wachten. Lily zwaaide naar haar vader toen de taxi vertrok. Ergens voelde Lily zich schuldig, omdat ze naar Parijs vertrok.

Toen ze de kans had gekregen om er te studeren, had ze niet geweigerd; het was een unieke kans die ze niet wou missen.

Maar ze had medelijden met haar vader, die nu alleen in dit grote huis zou achterblijven.

Lily was zo belangrijk voor haar vader en hij zou nu alleen achterblijven.

Ze vroeg zich af of hij het zonder haar wel zou redden. Haar moeder was negen jaar geleden overleden en sinds die tijd was haar vader nooit meer de enthousiaste, vrolijke man geweest die hij ooit was.

Het leek alsof zijn levenslust was verdwenen.

Het enige wat hem nog overeind hield, was Lily; hij deed echt alles om haar gelukkig te maken.

Lily had altijd alles gekregen wat ze wilde.
Ze hadden ook niets tekort; ze woonden in een mooie villa met een grote tuin en een zwembad.
Geld was nooit een probleem geweest.
Toch was Lily niet verwaand.
Lily was een warm, liefdevol meisje met een goed hart.
Ze was mooi, ze had een lief gezicht en lang blond haar.
Het was een meisje waar elke jongen verliefd op zou kunnen worden.
Toch had Lily nog nooit een vriend gehad; ze had immers nog nooit een jongen ontmoet die haar hart sneller deed slaan.
Ze geloofde in ware liefde en ze wist zeker dat als ze ware liefde zou vinden, ze er alles voor zou doen om deze in stand te houden.

De taxi stopte voor het luchthavengebouw van Heathrow.
De chauffeur haalde de bagage uit de kofferbak en toen Lily hem had betaald, vertrok hij.
Lily keek naar het grote luchthavengebouw.
Nu stond ze er alleen voor.
Ze vond het eng, maar ook spannend.
Lily vroeg zich af welke mooie avonturen haar te wachten stonden.
Ze ging naar binnen en liep naar de balie waar ze incheckte en waar ze haar bagage achterliet.
Lily liep naar gate 10, waar ze geduldig wachtte tot ze aan boord kon gaan.
Een uur later mocht ze eindelijk aan boord.
Nu was het avontuur pas echt begonnen.
Een uur en een half later landde het vliegtuig op de

luchthaven *Charles de Gaulle* in Parijs.

Daar nam Lily een taxi die haar naar de *Paris-Sorbonne Université* bracht.

Ze zou er kunstgeschiedenis en archeologie studeren en nu ze eindelijk in Parijs was aangekomen, keek ze er enorm naar uit om ermee te beginnen.

De taxi stopte aan de ingang van de universiteit en de chauffeur haalde haar bagage uit de kofferbak.

Lily aarzelde niet langer.

Ze ging meteen naar binnen en ze liep naar het onthaal, waar ze zich aanmeldde.

‘Dag mevrouw, ik ben Lily Maddison’, zei ze.

‘Dag juffrouw Maddison, welkom op onze universiteit. Ik zie dat u ingeschreven bent voor de opleiding kunstgeschiedenis en archeologie’, zei de vrouw achter de balie.

‘Dat klopt, mevrouw’, zei Lily.

‘Morgen wordt u verwacht in de grote zaal’, zei de vrouw. ‘U wordt verwacht om 9u stipt. Op deze bijeenkomst zal u kennis kunnen maken met medestudenten en docenten. Ook zal u er uitleg krijgen over de lessen en zal u uw definitieve lessenrooster ontvangen.’

‘Ik zal er zijn, mevrouw’, zei Lily. ‘Kunt u me ook vertellen waar *Maison Crous* is?’

‘Natuurlijk, dat is aan de overkant van dit gebouw. U steekt gewoon de straat over en daar vindt u de campus’, zei de vrouw.

‘Dank u wel, mevrouw’, zei Lily.

Lily nam haar bagage en ze verliet het gebouw; ze stak de straat over.

Ze ging het enorme gebouw binnen.

Lily dacht dat ze wel snel het onthaal zou vinden, maar dat was niet zo; het gebouw was gigantisch.

Ze liep met haar bagage door de gangen en begon stilaan in paniek te raken.

Hoe zou ze ooit haar kamer vinden als ze niet eens het onthaal vond?

Lily liep wat sneller door de gangen terwijl ze aandachtig rondkeek.

Ze was zo in gedachten verzonken dat ze niet meer zag wat er rondom haar heen gebeurde en dat werd haar pijnlijk duidelijk toen ze plots tegen iemand aanbotste.

Lily viel met een harde klap op de grond.

Ze bleef even liggen, maar toen ze beseftte dat ze op de grond lag, krabbelde ze al snel weer overeind.

Lily zag dat er een jongen op de grond lag; ze was tegen hem aangebotst.

‘Gaat het?’, vroeg ze.

De jongen ging rechtop zitten en wreef over zijn hoofd.

‘Wel, het zal een flinke buil worden, denk ik’, zei hij.

‘Het spijt me, ik was het onthaal aan het zoeken en ...’, stamelde Lily.

‘En toen botste je tegen mij aan’, zei de jongen. Hij glimlachte.

‘Inderdaad’, zei Lily.

‘Ik ben Michel’, zei hij.

‘Mijn naam is Lily’, zei ze.

‘Aan je accent te horen woon je niet in Frankrijk, of heb ik het mis?’, vroeg Michel.

‘Dat heb je goed gehoord’, zei Lily. ‘Ik woon in Londen.’

‘En je bent hier om te studeren?’, vroeg Michel. ‘Zo tof!’

‘Inderdaad, ik ben blij om hier te zijn, maar eerst moet ik nog het onthaal en mijn kamer vinden’, zei Lily.

‘Ik breng je wel even naar het onthaal’, zei Michel

‘Kom maar mee.’

Lily volgde Michel naar de eerste verdieping, waar hij haar naar het onthaal bracht.

‘We zijn er’, zei Michel. ‘Hier kan je je aanmelden.’

‘Dank je wel, Michel’, zei Lily. Ze glimlachte.

‘En nogmaals sorry dat ik tegen je aanliep’, ging ze verder.

‘Dat was ik al vergeten’, lachte Michel. ‘Ik ben blij dat ik kennis met je mocht maken en ik hoop dat ik je nog terug mag zien.’

‘Ik ook’, zei Lily.

Michel glimlachte nog even en hij liet daarna Lily alleen achter.

Lily zag hoe hij de trap terug naar beneden liep.

Michel was een vriendelijke jongen, zoveel was zeker.

Ze hoopte dat iedereen hier zo vriendelijk zou zijn als hij.

Lily draaide zich om en ze liep naar het onthaal, waar ze haar kamer toegewezen kreeg.

Met de sleutel en een reservesleutel in haar hand liep ze naar haar kamer.

Ze kon niet wachten om haar kamer te zien; het zou de start worden van een nieuw avontuur.

Een eerste kennismaking

De volgende dag was Lily vroeg opgestaan.

Vandaag zou ze haar medestudenten en haar docenten voor de eerste keer ontmoeten.

Ze wou zeker op tijd zijn, zodat ze een goede indruk zou maken.

Lily was ver weg van huis en zonder vrienden zou het hier best eenzaam kunnen worden.

Ze hoopte dan ook vurig dat ze een goede klik zou hebben met haar medestudenten.

Lily had zojuist een douche genomen en een broodje gegeten.

Nu stond ze voor de spiegel om een paar outfits uit te proberen.

Zou ze voor de jeans en de sweater gaan, die erg casual was, of zou ze kiezen voor het gele jurkje, dat helemaal haar ding was, maar misschien net iets te veel opviel?

Lily besloot dat ze maar beter zichzelf zou zijn, daarom koos ze voor de gele, fleurige jurk en de witte ballerina's.

Haar lange haar liet ze los over haar schouders hangen.

Ze deed make-up op, nam haar tas en ze liep vervolgens naar de grote zaal.

Als ze die kon vinden tenminste.

Lily stak de straat over en ze ging het universiteitsgebouw naar binnen.

Op de muur aan de ingang hingen bordjes waarop ze de woorden *réception*, *conseil d'administration*, *grande salle*, *petite salle* en *toilettes* zag staan.

Ze volgde de pijl naar rechts die naar de grote zaal wees; al snel was ze er aangekomen.

Lily voelde zich wat zenuwachtig; ze wilde heel graag een goede indruk maken, waardoor ze nu plots wat onzeker werd.

Ze haalde even diep adem en ze stapte naar binnen.

Er waren al een vijftal mensen aanwezig.

Twee docenten en drie medestudenten.

Lily stelde zich even voor.

'Goedemorgen allemaal', zei ze. 'Ik ben Lily.'

Lily gaf hen allemaal een handdruk.

De drie studenten glimlachten naar haar en ze zeiden hun naam.

'Ik ben docent Giraud', zei een vrouw van middelbare leeftijd. 'Welkom, als u vragen hebt, dan mag u die altijd aan me stellen. Ik ben jullie hoofddocent.'

'Dat zal ik zeker doen, mevrouw', zei Lily. 'Dank u wel.'

Docent Giraud glimlachte, maar toch voelde Lily zich wat ongemakkelijk.

Er hing een kille sfeer in de grote zaal; niemand durfde iets tegen elkaar te zeggen; alleen de twee docenten stonden te praten met elkaar.

Maar het duurde niet lang voordat de andere medestudenten er aankwamen.

Het was plots niet meer zo stil, omdat er steeds meer werd gepraat.

'Beste mensen, mag ik even jullie aandacht?', zei docent Giraud, die het woord nam.

Het werd plots stil in de zaal.

'Ik nodig jullie uit om te gaan zitten, zodat we kunnen starten met de uitleg', ging ze verder.

Lily ging zitten naast een meisje dat er sympathiek uitzag.

Ze glimlachte naar haar.

'Hallo, ik ben Lily', zei ze.

'Ik ben Justine', zei het meisje.

'Laten we beginnen', zei docent Giraud.

De studenten kregen uitleg over de vakken, de werking van de universiteit, de stages, het lessenrooster, enz. Ze kregen een heleboel informatie en Lily deed haar uiterste best om alles goed te begrijpen en te verwerken. Frans was niet haar moedertaal, maar toch beheerste ze de taal goed.

Docent Giraud sprak echter heel snel, waardoor Lily heel erg aandachtig moest zijn. Het was erg vermoeiend voor haar.

Na de uitleg kregen de studenten nog een rondleiding op de campus.

Toen de rondleiding was beëindigd, waren de studenten vrij.

De volgende dag zouden de lessen pas echt beginnen.

'Dat was een heleboel informatie', zuchtte Lily.

'Zeg dat wel, het was vast niet gemakkelijk voor jou om alles goed te volgen', zei Justine.

Lily keek haar verwonderd aan.

'Ik kan aan je accent horen dat je niet in Frankrijk woont', zei Justine.

'Dat klopt', zei Lily. 'Ik woon in Londen.'

'Londen?', zei Justine verrast. 'Het is altijd mijn droom geweest om eens naar Londen te gaan.'

'Het was mijn droom om naar Parijs te komen', zei Lily. 'En het is me gelukt.'

'Jij hebt geluk', zei Justine. 'Ik weet niet of mijn ouders ooit zouden toelaten dat ik in het buitenland ga studeren.'

'Lily... wat een aangename verrassing!', hoorden ze plots.

Lily draaide zich om en ze zag dat Michel achter haar stond.

'Michel?', zei Lily verwonderd. 'Volg jij ook kunstgeschiedenis en archeologie?'

'Ja, het ziet ernaar uit dat wij elkaar nog veel gaan zien', zei Michel. 'Maar ik ga zeker niet zeggen dat ik dat erg vind; je hebt gisteren een goede indruk op me gemaakt.'

'Ja, door tegen je aan te botsen!', lachte Lily. 'Mooie eerste indruk.'

Michel moest lachen.

'Jullie kennen elkaar al?', vroeg Justine verwonderd.

'Het is een lang verhaal', zei Lily. 'Ik vertel het je straks wel.'

'Michel, dit is Justine, Justine, dit is Michel', zei Lily.

'Wij kennen elkaar al', zei Justine. 'Michel is toevallig mijn beste vriend.'

'Oh, echt?', zei Lily verwonderd.

Justine schonk Michel een warme glimlach.

'Zullen we samen iets gaan eten?', vroeg Michel.

'Dat is een goed idee', zei Lily. 'En misschien kunnen jullie mij daarna nog een stukje van de stad laten zien?'

'Afgesproken!', zei Justine.

Zo gezegd, zo gedaan.

Het drietal ging lunchen bij *Madeline*, een hippe lunchbar die erg populair was bij studenten.

Daarna maakten ze een wandeling door de stad.

Het werd een leuke namiddag met leuk gezelschap.

Het zag ernaar uit dat er een nieuw vriendengroepje was gevormd.

Daar kon Lily alleen maar blij om zijn.

Ze had alles om gelukkig te zijn; ze was in Parijs en ze

kreeg de kans om kunstgeschiedenis en archeologie te studeren.

Dit was iets wat haar nauw aan het hart lag; van kinds af aan was ze al gefascineerd door historische gebouwen.

Nu had ze er ook nog twee nieuwe vrienden bijgekregen.

Wat kon ze nog meer wensen?

Nadat ze afscheid had genomen van Michel en Justine, liep ze terug naar haar kamer.

Moe, maar tevreden, liet ze zich op haar bed vallen.

Ze nam haar telefoon en toetste het nummer van haar vader in.

Al snel werd er geantwoord.

'Lily?', hoorde ze. 'Hoe gaat het met je?'

'Dag papa, met mij gaat alles goed', zei Lily. 'Heel goed zelfs.'

'Ik ben blij om dat te horen', zei haar vader.

'Ik heb al vrienden gemaakt', zei Lily.

'Echt? Dat is geweldig!', zei haar vader. 'Ik ben blij dat je gelukkig bent, maar ik moet toegeven dat ik je erg mis.'

'Dat weet ik, ik mis je ook heel erg, maar ik moet dit doen, papa', zei Lily.

'Dat weet ik, lieverd, je hoeft je om mij geen zorgen te maken. Ik red me wel', zei haar vader. 'Amuseer je maar, zo'n unieke kans krijg je nooit meer. “